

ROBIN ŘEŽÁBEK

JEŠTĚ NENÍ POZDĚ

PŘIJÍMAČKY

S ROBINEM

mladá fronta

Ještě není pozdě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

Robin Řežábek

Ještě není pozdě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ROBIN ŘEŽÁBEK

JEŠTĚ NENÍ POZDĚ

Vědění je mocnější meč. Chcete se naučit, jak poslat své přečtené knihy dál s minimem úsilí? Tak zamiřte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © Robin Řežábek, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-204-6584-9

ISBN e-knihy 978-80-204-6585-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ROBIN ŘEŽÁBEK

JEŠTĚ NENÍ POZDĚ

PŘIJÍMAČKY

S ROBINEM

mladá fronta

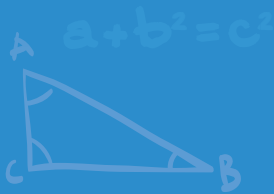
$$\int \frac{dx}{\sqrt{1-9x^2}} = \arcsin(3x) + C$$

$$x^2 - a^2 = (x-a)(x+a)$$

$$\log_a\left(\frac{x}{y}\right) = \log_a x - \log_a y$$

$$E = mc^2$$

$$\begin{aligned}\cos(a+b) &= \cos a \cdot \cos b - \sin a \cdot \sin b \\ \sin(a+b) &= \sin a \cdot \cos b + \cos a \cdot \sin b \\ \cos(a-b) &= \cos a \cdot \cos b + \sin a \cdot \sin b \\ \sin(a-b) &= \sin a \cdot \cos b - \cos a \cdot \sin b\end{aligned}$$

$$x^{2n} - a^{2n} = (x^n - a^n)(x^n + a^n)$$

Úvod

$$\left[\begin{array}{ccc|c} 6 & 3 & 1 & 23 \\ -1 & 2 & 4 & 5 \\ 5 & -1 & 1 & 7 \end{array} \right]$$

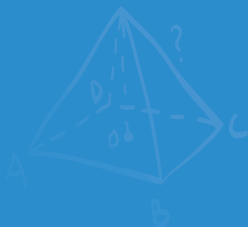
$$\frac{4}{3}\pi (2.0\text{cm})^3 = 33.47\text{cm}^3$$

$$f(x) = mx + b$$

$$\frac{d^2y}{dx^2} = \frac{d}{dx} \left(\frac{dy}{dx} \right)$$

$$\begin{aligned}-x + 2y + z &= 6 \\ 3x + 4y - z &= 10 \\ 5x + y + 5z &= 1\end{aligned}$$

$$2\log_9(\sqrt{x}) - \log_9(3x+2) = 0$$

$$x^2 - 6x + 8 = 0$$

$$V = \frac{1}{3}\pi r^3$$

$$(a+b)x + ab = 0$$

HOĎ SE
DO POHODY,
TO ZVLÁDNEME!

PRO RODIČE

HOĎTE SE DO POHODY, TO ZVLÁDNEME!

Zvládneme to. Protože vždy jsme to nějak v tom životě zvládli. Já jsem Robin, učitel na internetu, který dokázal po letech usilovné práce vybudovat něco, co se asi málokomu povedlo. Učím zábavnou formou. Jeden psychoterapeut mi říkal, že nejlepší paměťová technika je ta, kdy si nějakou vědomost spojíme s pozitivní emocí, například s nějakou srandou. Například výsledek rovnice $0 = 5$ nemusí znamenat, jen že rovnice nemá řešení, ale že invalida jede po mostě přímo do rybníčku. (Uznávám, tenhle humor byl trochu černý.) A to jsou ty momenty, kdy vím, že si žák (student) zapamatuje přesně to, co k přijímačkám potřebuje, aby je zvládl. Občas taky odbočím od tématu a povím

nějaký vtipný příběh třeba z mého života, abych odlehčil hodinu a žáci (studenti) nabrali sílu do dalších příkladů nebo vysvětlování českého jazyka. **Nesnažím se hrát si na nejvzornějšího učitele, který vše bere seriózně.** Jsem pro žáky kámošem Robinem, který jim rozumí, protože sám byl špatný student, a má plné pochopení, když se žákům nechce, protože mně se taky nechtělo.

A to bychom si měli jako rodiče uvědomit všichni.

CHTĚLO SE NÁM VŠEM?

Sáhněme si do svědomí. Kdy jsme se těšili, až se budeme moct po škole učit třeba k přijímačkám, protože jsme přece byli tak uvědomělí? Kdy jsme bez odmlouvání přitakali svým rodičům, abychom se šli učit, protože přece pro nás chtějí to nejlepší a my tomu plně rozumíme? **Každý z nás si prošel úplně stejným procesem, kdy jsme neposlušali, nechtěli.** A i kdybychom se teď už v roli rodiče sebevíc snažili přemlouvat své děti k učení, protože to s nimi přece myslíme dobře, vzpomeneme si na sebe a pochopíme, proč je tak těžké v nich probudit zápal pro matematiku nebo češtinu. Ten zápal jsme v sobě hledali taky. Taky jsme se těšili na prázdniny, ať už jsme byli ti nejlepší, průměrní, nebo špatní studenti.

CO SI ZE ŠKOLY PAMATUJETE NEJVÍC?

Jaké jsou vaše nejsilnější vzpomínky? Pro mě to jsou školní výlety, kdy se i učitelé smáli a byli nám vždy tak nějak blíž. Jako by nám víc rozuměli, jako by ty řetězy spadly a my se s nimi najednou mohli bavit i jinak než jen

o známkách nebo co umíme/neumíme. Sám od sebe jsem se šel v šestnácti letech bavit s učitelem, až takovou odvahu jsem měl. Zní to úsměvně, že? Ve škole o přestávce bych to neudělal, ale tady to bylo jiné. Oni se k nám totiž přiblížili, oni nás asi i víc chápali. A to jsme si jako studenti všichni tam někde v hloubi duše moc přáli. To pochopení.

A proto si myslím, že se mi v mé práci online učitele a baviče daří. **Bavím jako streamer, učím jako srdcař učitel a chápu jako kámoš.** Našel jsem cestu, jak udržet desítky tisíc studentů u mých streamů douček k přijímačkám/maturitě a středoškolské matice, které trvají 120 minut. Učím je, motivuju je, chápu je, a i když (bohužel) stárnu a čím dál víc se dalším patnáctiletým věkově vzdaluju, nic to nemění na faktu, že rozumím jejich cestě. A když si někde nejsem jistý nebo nerozumím chování školáka, vrátím se zpátky do minulosti k trojkaři/čtyřkaři Robinovi, abych si vzpomněl, proč se tak chová, a hned mám jasno.

Možná jste si dvakrát přečetli slova: trojkař/čtyřkař? To není překlep. **Tuhle knihu píše bývalý vyhlášený nejhorší student na škole: Robin Řežábek.** Nebo tak jsem tedy býval učiteli často nazýván. Někdy o mně říkali, že skončím jako poutový vyvolavač, a když jsem třeba s kamarádem po někom hodil křídu z okna a učitel to viděl, byl jsem označován za kriminálního. Je to vlastně trochu vtipné, když čtyřiceti- až padesátiletý učitel nedokázal pochopit, že patnáctiletý kluk zlobí, a ještě se nad tím pohoršoval. Proto jsem miloval našeho tělocvikáře, který mi za nějakou klukovinu dal pohlavěk a řekl: „**Robine, nechovej se jako debil, jdeme hrát fotbal, tak makej, ať ti můžu dát výbornou na vysvědčení.**“ On mi prostě rozuměl. On mi to kamarádsky vysvětlil a podal tak, jako by mi to řekl v té době můj vrstevník. Jen si mě srovnal, ale rozuměl mi a nám, studentům, že takoví jsme, a tak se s námi musí pracovat.

Uvědomujete si po přečtení těchto odstavců, že se vždy vrátím ke slovu pochopení? **Protože o tom to všechno je. U pochopení to začíná.** A s tím pochopením a přijetím studenta se dá neskutečně dobře pracovat. Tuto práci se studentem, aby zvládl přijímačky v patnácti letech, vás teď naučím, aniž byste si museli vytrhat všechny vlasy na hlavě, místo snídaně si dávat xanax nebo po večerech stát nad potomkem a beznadějně koukat, jak mu něco nejde vypočítat, až se nakonec pohádáte. Pokusím se vám přirovnat všechny své rady a techniky, kterých se držím už roky, ke své osobní zkušenosti, aby to bylo líp uchopitelné a především důvěryhodné. Jelikož má sestra je psychoterapeutka, mnohokrát jsem s ní diskutoval, jak posouvat svou výuku. Tvoříme spolu edukativní videa, **jak si osvojit paměťové techniky nebo jak zvládat stres u učení nebo zkoušek.** Takže do této knihy promítnu i její pohledy, vědecky ověřené rady na efektivitu učení a přístup k vašemu milovanému.

Moc dobře si uvědomuju, jak je občas těžké porozumět. Kolikrát jsem hledal různé cesty, jak zaujmout, snažil se pomoci a byl jsem poslán... vy víte kam 😊, pokoušel jsem se vysvětlit deseti způsoby jednu a tu samou věc, přesto jsem se nedočkal úspěchu. Život je fakt boj. Vymyslet návod, který by fungoval ve sto procentech případů, asi není v lidských silách, na to jsme jako lidi moc složití. **Není však důvod dělat z přijímaček životně důležitou misi,** kde se musíme den co den nervovat, abychom si krátili život. Existuje mnoho způsobů, rad a technik, které můžeme zkoušet, a já věřím, že minimálně jedna z nich vyjde. Myslím si, že **úspěchem je dostat se na jednu ze tří vybraných škol, aniž by přitom došlo k extrémním situacím** jako pohádání se na smrt, útěk z domova a tak podobně. Plujme na té loďce spolu a ty vlny se budou prorážet znatelně snáz. ❤️

Vyrůstal jsem ve velmi složité rodině, mezi dvěma pedagogy a „geniální“ prvorozenou sestrou Marikou, která ovšem jako prvorozená musela neustále potvrzovat skóre toho sourozence „tahače“ k nejlepším výsledkům. Ve všem se na ni spoléhalo, vše se od ní očekávalo. Neměla to vůbec lehké. Pamatuju si jednu situaci, byl den vysvědčení a Mari přes slzy těžce nesla dvojku z chemie na náročném osmiletém gymnasiu, jinak měla na vysvědčení snad celých osm let samé jedničky. **Mamka tu jednu dvojku spolu s tatškou prožívala, jako kdyby začala třetí světová.** Poté jsem do auta přišel já s dotazem od mamky, jestli jsem nepropadl, a já řekl: „Dobrý, mami, mám tři čtyřky, jinak trojky, dvojky a jedničky.“ Mamka se zaradovala, že jsem prošel dalším ročníkem, a tatka to tak nějak vzal, že se z toho kluka víc nevymáčkne. Byl jsem rodinou kolikrát hodně podceňován a **já zase těžko hledal vůli prosadit se v rodině „geniů“**, kde mamka měla vysokou, táta dvě, Mari sto padesát diplomů za první místo bůh ví v čem, vystudovanou VŠ a ještě se snažila vystudovat bokem matfyz jako takový, jak se říká, *side quest* (úkol bokem, který není tak podstatný).

JAKÉ JSEM PODLE VÁS MĚL ŠANCE V TÉTO RODINĚ VYNIKNOUT?

Po stránce vědomostní asi prakticky nulové. Takže jsem jako dítě utíkal z této soutěže, kdo je chytřejší, a začal jsem vynikat ve své cestě sportu, který jsem miloval a miluju. Byl jsem prostě jiný než zbytek rodiny, byl jsem lepší v něčem jiném a chtěl jsem za to být stejně respektovaný jako třeba sestra na své cestě. Nikdy se tak nestalo. Dřív jsem to rodině zpětně

hodně vyčítal, ale pak jsem pochopil, že mě možná tohle podceňování přimělo na sobě maximálně pracovat, abych jednou všem ukázal.

VŠECHNO ZLÉ JE PRO NĚCO DOBRÉ.

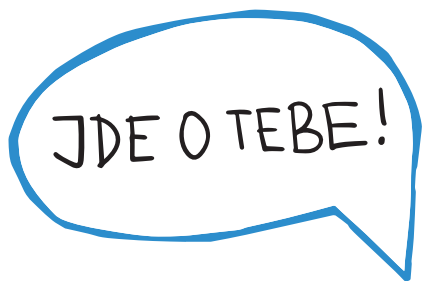
Myslím ale, že to tak nemusí být vždy, že jsem spíš výjimka, která má velmi silnou vůli. Mnoho dětí by to mohlo položit. Neriskujte tuto cestu, ne každého to může vybičovat.

Proč vám vlastně tohle vše říkám? Abyste neudělali tu stejnou chybu jako moji rodiče. **Abyste hledali tu originalitu v každém ze svých dětí**, abyste se snažili najít jejich cestu a pomoci jim rozvíjet jejich silné stránky. Nesnažte se je měnit k obrazu svému jen proto, že se vám to tak víc líbí. **Respektujte jejich přednosti** a pomáhajte jim budovat si tu cestu, která jim přísluší. Mám kolem sebe mnoho známých, kteří objevili šikovnost ve svých rukou, mají velké firmy a daří se jim v tom, v čem se našli: truhláři, kominíci, vodáci. Mám i známé, kteří se dnes živí hlavou, například českého vědce, který pracuje ve Švýcarsku. A obě cesty jsou naprosto v pořádku, protože každý z nich je na té cestě šťastný, úspěšný a nechybí mu nic, co si od života přál. **Není tohle to životní štěstí? Hezky se uživit tím, co nás baví?** Protože když pracujeme na něčem, co nás baví, šance být úspěšnější je stonásobně vyšší, než když taháte dítě na medicínu, aby se stalo doktorem, třeba jen proto, že jste doktoři taky nebo že je to jistota příjmu. Jistotu příjmu najdete ve stovkách dalších zaměstnání.

Jedna známá byla po smyku tahaná na zubaře, stomatologii vystudovala, vyhořela a šestnáct let po škole se zubařských nástrojů ani nedotkla. Taky znám jednoho klučinu, který byl tlačěn ke studiu

psychologie, i když to tak sám vnitřně necítil. Když měl jet na ústní kolo přijímacích zkoušek na psychologii a šance, že se dostane, mohly být vysoké, nasedl do auta a odjel na tenisový kurt. Ten klučina jsem byl já. Přece nechceme, aby byly naše děti takhle ztracené. **Hledejme a rozvíjejme jejich silné vlastnosti, abychom budovali jejich sebevědomí.** Povídejme si s nimi o tom, jak vidí život. Buďme poradci na jejich cestě životem, nikoli tvůrci jejich životů. Více toto téma rozvedu v jiné kapitole, ale teď se snažím vám pomoci s nastavením mindsetu, abychom si rozuměli i po celou dobu čtení této knihy.

Doučoval jsem osobně stovky studentů sedm let, odučím desítky tisíc studentů online každý rok, přednáším pro školy a taky objíždím akce typu „vzdělání a řemeslo“ se svým stánkem, kde se osobně setkávám se školáky a rodiči. Dobrovolničil jsem skoro pět let v dětském domově, kde jsem pomáhal dětem nejen se školou, ale i v náhledech na život. Hraju závodně dvacet let tenis, i zde jsem odtříboval spoustu klientů, takže jsem učil i na jiném poli než jen na tom školním. Asi mi práce s lidmi byla souzena. Očekávejte od knihy, že všechny rady a techniky podám především lidskou formou a zčásti sem promítnu vědu, která statisticky dokazuje správnost těchto rad a technik. **Lidsky totiž vysvětluju i látku do školy – ne podle naučených definic, ale jak mi „huba“ narostla.** Není to tak nejlepší? Nedělat ze všeho vědu a mluvit k sobě lidsky? Tak pojďme na to. To zvládneme.

PRO STUDENTY

„Za pět, Řežábek, sednout!“ „Jak vůbec můžeš ještě na této škole studovat, když na to nemáš?“ „Jak to, že nemáš samé jedničky jako tvoje sestra?“ „Skončíš jako pouťový vyvolavač.“

Vidíš se alespoň zčásti v některé z těchto vět? Já je slýchal prakticky pořád. A bylo někdy sakra těžké je ve třinácti patnácti osmnácti letech skousnout. Někde v hloubi duše jsem věděl, že mám na to, abych byl úspěšný, ale byl jsem často učiteli znejišťován, jestli tomu tak opravdu je. **Snažil jsem se obhajovat a ukázat světu, kdo opravdu jsem**, ale většinou můj názor nebo argument byl smeten ze stolu a já se musel tou cestou k respektu probíjet sám. Určitě to znáš a já ti naprosto rozumím. Zažil jsem to samé co ty, fakt. Měl jsem trojky, dokonce i pár čtyřek na vysvědčení. Dostal jsem asi dvě třídní důtky a jednu ředitelskou. Patřil jsem mezi průměrné, spíš podprůměrné studenty.

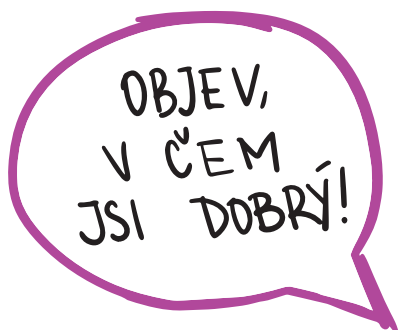
Tak jsem z toho světa školy začal utíkat, protože jsem se tam necítil dobře. Byl jsem tam každý den jak na válečném poli: bolest břicha od nervů při příchodu do školy, zklamání ve formě horších známek, strach, kdy přijde nějaká přepadová písmeňka nebo zkoušení. Pamatuju si, že mi nejvíc pomáhala hudba. Sluchátka jsem měl na uších nonstop, poslouchal jsem v té době Kontrafakt, Sergeie Barracudu, Majka Spirita, Viktora Sheena, který v té době měl na svém tracku průměrně tisíc poslechnů. 😊 Doteď je rap mou vášní.

Proč ti tohle všechno říkám? Aby sis uvědomil/a, že jsme si každý z nás (i učitelé, kteří o tom nemluví) prošli tou samou cestou, jen málokterý učitel si na tu minulost dokáže vzpomenout a nesoudí studenty za jejich školní výsledky nebo chování.

JÁ TĚ NESOUDÍM.

Vím, jak se cítíš, cítil jsem se stejně. Práci učitele беру jako práci dobrého parťáka, který se ti snaží podat pomocnou ruku, když bloudíš. Nemám potřebu si na tobě něco dokazovat, soudit tvůj hudební styl nebo jak se oblíkáš, jestli máš dvojku, nebo trojku z matematiky a jak mluvíš anglicky. Narodil/a ses, jak se říká v psychologii, jako *tabula rasa* neboli nepopsaná čistá deska. A každá ta deska je jiná, originální, každá zvolí jinou cestu, do každé desky se vryje něco nového. **Budeš mít své silné stránky, ale i slabé, budeš mít dobré vlastnosti i horší – a to z nás dělá lidi.** Mým úkolem není pokárat tě za to, co neumíš, ale pomoci ti najít své nejsilnější stránky a vymáčkout z nich maximum. Co ti třeba vyloženě nejde? Mně kreslení. Možná už jsi na streamech viděl/a, jak příšerný jsem malíř (taky mě učitelka na

výtvarku nesnášela a na vysvědčení jsem jako jediný student na škole měl čtyřku, protože jsem na svůj výtvar vylil tuš 😊). Docela funny, vid? Že tě odsoudí padesátiletý člověk jen proto, že ti něco nejde, když on sám třeba vůbec neví, jak používat umělou inteligenci, zatímco ty v AI světě pluješ jak ryba ve vodě. 😊 **Takže buď v pohodě**, společně najdeme řešení, jakou cestou se v životě vydat.

Dám ti teď takový miniúkol: zkus si na chvilku popřemýšlet, kdo tě kdy za něco pochválil. Ať už to bylo za nějaké výkony v matice, nebo za hattrick ve fotbale, kdy jsi to na těláku zahrál/a jak Messi. **Zkus si prostě vzpomenout na momenty, kde jsi zazářil/a, kde jsi cítil/a, že tě baví to, co děláš a prožíváš.** Šance, že bys do budoucna mohl/a být v těchto oborech úspěšný/á, je velmi vysoká. Je to dané takzvaným vnitřním zápallem pro danou věc. **Když něco děláme se zápallem, zvládáme překonávat překážky daleko snáz** a ještě k tomu dokážeme svou snahou dělat díru do světa.

Znám jednu holčinu, která zaboha nechtěla dělat medicínu, ale byla tam dotlačena rodiči jen proto, že byli doktoři. Sice medicínu vystudovala, ale po škole vyhořela, odstěhovala se od rodičů, ukončila s nimi

vztahy a začala pracovat v kavárně. Už se prostě lékařského načiní ani nedotkla. **Nikdy, NIKDY! Nedělej nic dlouhodobě přes nechuť nebo nátlak authority.** Život je moc krátký na to, abychom se roky trápili tam, kde náš vnitřní plamen vyhasíná.

V této knize ti vysvětlím, proč je příprava k přijímačkám tak důležitá. Teď mi je jasné, že si možná říkáš: „No jo, to samé, co mi říkají naši nebo babičky. Abych měl/a nejlepší vzdělání, abych mohl/a jít na vejšku, abych měl/a tu nejlíp placenou práci a nemusel/a pracovat rukama.“ Ne, tyhle naučené fráze ti tu opravdu nebudu papouškovat, protože nikdy nemůžeme na sto procent říct, zda ti škola zařídí nejlepší práci nebo že ti práce rukama nepřinese štěstí. **Učíš se k přijímačkám především proto, aby ses vydal/a tou cestou, kde cítíš, že tě ten vnitřní plamen táhne.** Máš rád/a sport? Pojďme na školu s oborem: sportovní marketing. Baví tě biologie s chemií a chceš pomáhat lidem? Pojďme se společně podívat, jestli by tě nezaujal nějaký obor na zdrávce. Ale teď přichází to nejpodstatnější, co ti možná nikdo neřekl. **Ty se neučíš k přijímačkám jen proto, že chceš něco studovat, ale MEZI KÝM chceš studovat.** Do třídy budeš chodit taky kvůli kamarádům, kteří tě budou tahat směrem nahoru, projeví stejný zájem o to, co máš sám rád / sama ráda.

**POTŘEBUJEŠ KOLEM SEBE LIDI, KTERÍ ROZUMÍ
TOMU, CO TĚ V ŽIVOTĚ BAVÍ, A BUDOU
S TEBOU TU CESTU SDÍLET.**

Určitě máš kámoše/kámošky, se kterými řešíš se zápallem nějaké téma: auta, hry, boty, peníze. Teď si představ, že budeš moct se zápallem s někým řešit svou budoucnost – tito lidi ti budou ukazovat další a další

cesty, o kterých jsi třeba vůbec nevěděl/a, a budeš se jimi moct vydat. **To je, kámo, fakt výhra,** říkám ti to ze své zkušenosti. Když se na přijímačky vyloženě vykašleš, může se stát, že půjdeš studovat obor, který tě nebaví a ani jsi ho studovat nechtěl/a. S kým si pak ve třídě budeš rozumět, když tam má každý zápal pro něco úplně jiného? Proto se k přijímačkám učíš. Aby sis našel/šla ty své, tvořil/a nové kontakty, hledal/a se zápalem nové cesty a postupně si budoval/a ten úspěšný život.

Kromě toho se s tebou pobavím i o tom, jak se co nejlíp učit. Ukážeme si různé techniky učení, ale taky si řekneme něco o stravě, rozložení volného času a práce, vezmeme to komplexně. Nebudeš na to po všech směrech sám/sama, tahle kniha bude jeden takový velký tutoriál, do kterého budeš moct nakouknout vždy, když se budeš cítit ztraceně nebo vyhořele. Taky ti řeknu, **jak efektivně dosáhnout co nejvíc bodů za co nejkratší čas** jak v matice, tak češtině. Řeknu ti, co se učit jako první, kde můžeš co nejsnáz body nahrabat a co třeba zas naopak můžeš vynechat nebo tolik nehrotit, abys nad tím zbytečně neztrácel/a čas. Prostě na rovinu: **my vs. přijímačky 1:0.** ❤️

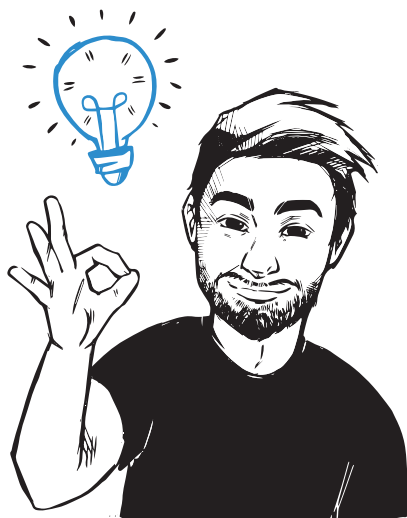
Závěrem ti chci říct, že rodiče pro tebe s největší pravděpodobností chtějí to nejlepší. Taková otřepaná věta, vid? Ale je pravdivá. Vaši chtějí vidět, že se ti v životě daří, že se na té cestě neplácáš, protože ze zkušenosti vědí (i já), že z té úspěšné cesty jde velmi lehce sejít. Ale nejsou to profíci v psychologii, porozumění, takže občas řeknou něco, co se ti nemusí líbit nebo tě naštve. Občas tě spíš můžou demotivovat než motivovat, občas budou nervózní, jestli přijímačky zvládneš. Nemyslí to špatně, naopak, jen **nevědí, jak se k tomu final bossovi jménem přijímačky stavět.** Proto jsem tuto knihu napsal ve verzi pro rodiče a ve verzi pro studenty, abyste dosáhli vzájemného pochopení a abych jim spolu s radami mé ses-

try, psychoterapeutky Mariky, pomohl nastavit mindset, aby ti na té cestě maximálně pomohli. No a já ti zas **pomůžu ty přijímačky zvládnout**, aniž by ti odumřely všechny mozkové buňky, aby sis mohl/a kromě učení užívat i dost volného času, a ne se jen učit mučit. Přitom se budeš moct vrátit domů a nebudeš mít chuť vyhlásit rodičům třetí světovou.

KÁMO, ZVLÁDNEME TO JAKO NIC.

Máš má doučka na streamech zdarma, Herohero, kde máš záznamy všech douček na každou látku z matematiky i češtiny, mé NESERMAT testy na každou látku z matematiky i češtiny a psychopřípravu s psychoterapeutkou Marikou, která je naprosto skvělá a díky níž půjdeš k přijímačkám tak v zenu, že z tebe bude Buddha premiant.

Jseš ready? Tak jdeme na to!

1. kapitola

„K ČEMU MI TO BUDE?

PROČ SE NA

PŘIJÍMAČKY UČÍM?“

PRO STUDENTY

Nedivím se, že si tuhle otázku pokládáš. Myslíš, že jsem si ji celá ta studentská léta sám nepokládal? A víš, že si ji kolikrát pokládám i teď, když nerozumím tomu, proč se některé věci v mém životě dějí? Na tuhle otázku totiž nejde odpovědět hned, na tu odpověď přijdeš až po nějaké době, k čemu to vlastně všechno bylo. Řeknu ti něco ze své zkušenosti. Když jsem dřív dobrovolničil několik let v dětském domově, už jsem tam pracovat nemusel, ale stejně jsem tam z nějakého důvodu dojížděl. Kolikrát jsem jezdil z děcáku hodně unavený a ptal se sám sebe: „K čemu mi to ježdění je? K čemu mi ty učitelské a výchovné zkušenosti s dětmi budou?“ Neměl jsem věšteckou kouli. Nevěděl jsem, že bych mohl dnes být známý jako *for fun streamer* a učitel na internetu, objevit se ve Forbesu mezi 30 nejvýdělečnějšími creatory na CZ/SK scéně a že bych dnes mohl pomáhat desítkám tisíc studentů se školou,

aby to nějak přežili. Taky jsem nevěděl, že se jednou budu s někým na ulici fotit nebo rozdávat podpisy do svých sešitů. Taky jsem nevěděl, že bych dnes mohl jezdit ve svém vysněném sportáku. Ta budoucnost se nedá jasně do detailu předpovědět, ale jednu věc ti můžu poradit, jak tu budoucnost ovlivnit. **Snaž se.** Snaž se být pracovitý/á v něčem, co ti dává smysl. Dej do toho sto procent energie. Život tě někam směřuje a čeká, jak s těmi překážkami naložíš. Obejdeš je? Nebo se jich zalekneš a utečeš? Nebo se pořádně hecneš a překážky se začnou bát tebe? Mně pomohlo překonat tu bolest, zatnout zuby a šlapat dál do té nekonečné tmy, kde jsem neviděl úspěch, ale něco mi říkalo: Pokračuj, jeď... Tak jsem jel, roky a roky. A jedu dál. Díky tomu, že jedu, i život se naklání mým směrem, se starostmi přichází i radosti. Jen prostě nesmíš nikdy zastavit.

Dnes stojíš před překážkou jménem přijímačky. Ta překážka je tu z důvodu, aby tě vyzkoušela. Chci být úspěšný/á student/ka? Chci od života víc, než dosahuje průměr? **Postavím se k překážkám čelem a najdu k nim klíč, abych byl/a k úspěchu blíž?** A ty přijímačky jsou sakra důležitá zkouška. Ne proto, aby ses perfektně naučil/a rovnice se zlomky, ani proto, abys všem dokázal/a, jestli budeš mít v češtině 25, nebo 40 bodů. K překážce jménem přijímačky hledáš klíč ze dvou důvodů:

1. NAJDEŠ SI SVÉ LIDI

2. BUDEŠ STUDOVAT TAM, KDE PLANE TVŮJ OHEŇ

Rozebereme si spolu oba body tvé motivace:

1. Mokrát jsi asi slyšel/a, že musíš zvládnout přijímačky, abys měl/a úžasnou práci, abys neskončil/a jako bezdomovec nebo u stroje, abys já nevím co... A další blbosti, které ti úplně na motivaci nepřidávají a spíš ještě víc bloudíš, proč vlastně s učivem pokračuješ. Tak to společně už konečně rozsekáme. Proč si tak dobře rozumíš se svým dobrým kamarádem nebo kamarádkou? Proč spolu trávíte tolik času? Ze své zkušenosti si myslím, že dobré kamarádství vzniká proto, že jste si v některých (možná víc) povahových rysech podobní, sdílíte stejné koníčky, máte stejné zájmy... Jak se říká, vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá. Takže se ti už určitě stalo, že tě tvůj/tvá nejlepší kamarád/ka potěšil/a, pomohl/a ti, k něčemu tě namotivoval/a, hovořili jste spolu o něčem se zápletem pro danou věc. To je tak fajn mít někoho, kdo ti rozumí, vid'?

A věřím tomu, že se ti určitě stala i opačná situace. Prostě máš ve svém okolí někoho, s kým si nerozumíš vůbec. Ty řekneš léto, on/a zima. Ty miluješ sport, on/a vzorečky v matice. S tímhle člověkem tam prostě ten vibe jednoduše není a předpokládám, že asi ani nepotřebuješ s tímto člověkem trávit každý den šest hodin ve škole.

Víš, na co tím narážím? Že **výběr školy je důležitý především proto, s kým tu školu studuješ**. Musíš mít vedle sebe někoho, kdo se na

tu školu vydal stejně jako ty, protože projevuje zájem o stejné hodnoty jako ty. Když se necháš vláčet tím systémem a bude ti jedno, na jakou školu půjdeš, jak se ti v té škole bude líbit, když se třeba budeš zajímat o ekonomiku (investice, podnikání, peníze), nebo práva, budeš chtít dělat ten byznys, ale vykašleš se na to a systém tě zavede třeba na rybářskou školu v Dolních Kotěhůlkách, obor profesionální lovec bot z rybníka? Už tě vidím, jak si chceš se spolužáky povídat o tom, kolik založíš firem, a borec se ti s prutem vytlemí, zatímco jde do vody hledat nový jordan. 😊 **To prostě nechceš!**

Takže jeden z důvodů, k čemu ti to bude, je tento. Veškerá ta práce, snaha, kterou do přijímaček vložíš, ti zařídí, že budeš mezi těmi svými, kteří tě povedou správným směrem (nemyslím do jídelny na další hnusný oběd) za fajn budoucností, kde s klidem na duši dáš svému životu smysl. ❤️

2. Druhý bod je podobný prvnímu, ale stejně ho uvádím zvlášť, protože ten plamen zažehneš jedineš sám/sama v sobě,

nikdo ti ho zapálit nepomůže, i kdyby chtěl. Jedna věc je okolí a lidi kolem tebe, druhá je tvá seberealizace. Proč chodíš každý týden na trénink nebo do gymu? Proč máš nějaké koníčky? Jsou to nějaká prkýnka, která přikládáš do ohně a díky tomu máš energii každý den vstát a pokračovat na své cestě. Jenže nikdo neví líp, co je pro tebe nejlepší, než ty sám/sama. Ani tvoji rodiče to nevědí tak dobře jako ty, prostě nikdo kromě tebe. Pokud bys šel/šla na školu s nějakým oborem jen z racionálních (rozumných) důvodů nebo na základě rad od cizích, neříkám, že by ten obor nebyl fajn. Nejde však primárně o obor, ale o tebe! Ty musíš v sobě cítit ten plamen a ten ti něco říká. Pokud cítíš, že chceš jít na gympl, ekonomku, zdrávkku, hotelovku, obchodku, na truhláře, kuchaře, každá z těch cest může být úžasná, ale musíš vědět, proč tam jdeš a co tě tam táhne. Vím, že se rodiče možná budou chtít angažovat ve výběru tvé školy, což je v pořádku, ale musíš s nimi co nejvíc mluvit o svých pocitech, aby tě co nejlíp chápali a neházeli ti klacky pod nohy výběrem oboru, kam se vůbec netěšíš. Jak společnými silami vybrat školy a jak to s rodiči řešit, vysvětlím tobě i tvým rodičům v jiné kapitole. 💖

Může se však stát, že tě zatím nebaví nic, nevidíš tu cestu. A je to taky v pořádku, jen se **snaž být otevřený/á novým informacím**, vnímat, co se

kolem tebe děje, zjišťovat si informace o něčem, co tě na té cestě chytne. Příležitostí v životě dostáváme mraky a ani si to kolikrát neuvědomujeme. Jen se někdy stává, že se lidi bojí nějaké chytnout. Možná v tom hraje roli obava ze selhání nebo vnitřní nejistota. **Není však důvod se bát, že se něco nepovede.** Mně se na té cestě nepovedlo tolik věcí, že bych je na prstech ruky nespočítal, a přesto tu dnes stojím, žiju a neskončil jsem špatně. Když něco nevyjde, pouze se poučíš, vrátíš se na svou cestu silnější a hurá zas do dalších výzev.

NEJEN POVINNOST, ALE ŠANCE NAJÍT, CO TI SEDÍ

Možná máš pocit, že se učíš jen proto, že prostě musíš – kvůli rodičům, sobě, aby ses dostal/a na vybranou školu... Jasně, o tom jsme teď mluvili. Zkus na celou tu cestu změnit úhel pohledu, že to neděláš jen proto, že musíš, ale že se jako člověk chceš najít. Třeba ti vůbec není jasné, kdo jsi, kým chceš být, v čem vynikáš... Ber učení jako šanci objevit, v čem jsi dobrý/dobrá, co tě baví a co ti naopak do hlavy moc neleze. Mně třeba vůbec nejde kreslení, takže nečekej, že tě někdy pozvu na svou výstavu obrazů. 😊 Když se připravuješ na různé předměty, tak trochu **testuj svůj vlastní životní kompas** – zjišťuješ, jestli jsi spíš matikář/ka, vypravěč/ka, vědátor/ka, nebo kreativní duše.

NEUČÍŠ SE PRO NĚKoho JINÉHO,
UČÍŠ SE PRO SEBE.